

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Kocián Šolc Balašík, advokátní kancelář, s. r. o.**, IČ 26739291, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, zastoupený JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 30. 4. 2015, č. j. MPO 51727/14/21100/01000, PID MIPOX01WIAU3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 30. 4. 2015, č. j. MPO 51727/14/21100/01000, PID MIPOX01WIAU3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Tomáše Sequense, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Ministr průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 30. 4. 2015, č. j. MPO 51727/14/21100/01000, PID MIPOX01WIAU3, zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2015, č. j. MPO 51727/2014, PID MIPOX01VSD4Z (dále též „rozhodnutí I. stupně“). Žalovaný tímto rozhodnutím odmítl dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), poskytnutí informace: notifikace České

republiky ze dne 8. 1. 2013, která byla adresována Evropské komisi a jejímž účelem bylo oznámení existence podpory výroby elektřiny a tepla z obnovitelných zdrojů energie a výroby elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie,

- v části, v níž žalobce požadoval poskytnutí všech dalších materiálů, které žalovaný dokládal Evropské komisi v rámci procesu prověřování notifikace České republiky ze dne 8. 1. 2013 až do června 2014,
- a v části, v níž žalobce požadoval poskytnutí všech materiálů a korespondence, které v rámci prověřování notifikace ze dne 8. 1. 2013 poslala Evropské komise žalovanému.

Žalovaný odmítl poskytnout požadované informace s ohledem na čl. 4 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001, o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen „Nařízení“), podle něhož orgán odepře přístup také k dokumentům, které obdržel a jež se vztahují k záležitostem, v nichž orgán ještě nerozhodl, pokud by zpřístupnění dokumentů vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu. Žalovaný shledal, že žalobcem požadované informace jsou právě takovými dokumenty. Vycházel přitom i ze zásady loajální spolupráce. Ve vztahu k existenci veřejného zájmu pro poskytnutí informací uvedl, že jeho existenci neshledal a žalobce jej netvrdil ani neprokázal. Žalovaný zaujal naopak názor, že existuje veřejný zájem na nerušeném průběhu řízení o státní podpoře, tedy zájem na tom, aby po dobu probíhajícího řízení nedošlo ke zveřejnění informací. Ve vztahu k dokumentům pocházejícím od Evropské komise v souvislosti s notifikací dospěl dle čl. 5 ve spojení s čl. 4 odst. 3 Nařízení *per analogiam* ke stejnému závěru.

Druhý důvod pro odmítnutí žádosti shledal žalovaný v § 2 odst. 3 informačního zákona. Žalovaný konstatoval, že proti České republice je vedena řada rozhodčích řízení ohledně ochrany investic v souvislosti se zavedením odvodu z elektřiny ze slunečního záření. Žalovaný z žádosti žalobce považoval za vysoce pravděpodobné, že žalobce dokumenty požadoval právě v souvislosti s probíhajícími rozhodčími řízeními. Všechna rozhodčí řízení jsou vedena na základě Dohody k Energetické chartě přijaté v Lisabonu dne 17. 12. 1994 (dále jen „ECT“) a řídí se pravidly UNCITRAL. Jelikož poskytování informací v rozhodčích řízeních je upravováno vlastními pravidly (čl. 43 pravidel Mezinárodního centra pro řešení sporů z investic, čl. 24 odst. 3 pravidel UNCITRAL z roku 1976, čl. 27 odst. 3 pravidel UNCITRAL z roku 2010, čl. 26 odst. 3 Rozhodčího řádu Rozhodčího institutu Obchodní komory ve Stockholmu), aplikovala se v případě existence mezinárodních smluv, které upravovaly právo na přístup k informacím, *a fortiori* výluka stanovená v § 2 odst. 3 informačního zákona.

Ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že právo na přístup k informacím je sice zaručeno v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, není ale neomezené. Právo na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise je zakotveno v čl. 15 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) a dále je upraveno Nařízením. Jelikož unijní úprava má přednost před vnitrostátním právem, musel žalovaný podle ní postupovat. Zájem na ochraně nezávislosti a nerušeného průběhu notifikačního procesu, jakož i zájem na objektivním posouzení předkládaných dokumentů, vedl ministra

k závěru, že v daném případě hledisko celospolečenského zájmu převážilo nad zájmem na zveřejnění požadovaných informací.

Ministr shledal za správný i odkaz na ECT ve vztahu k rozhodčím řízením. Plně zopakoval závěry žalovaného, že poskytování informací a vydávání dokumentů mezi stranami rozhodčího řízení se realizuje v souladu s ECT a pravidly UNCITRAL. Doplnil, že žalobce nebude na svém právu krácen, protože jakmile bude notifikační proces ukončen a ve věci bude vydáno rozhodnutí, Komise jeho text zveřejní na svých internetových stránkách a na stránkách Úředního věstníku. Jelikož žalobce požadoval dokumenty vztahující se k notifikačnímu řízení, které dosud probíhá, podléhalo jejich zpřístupnění režimu Nařízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 7. 7. 2015 u zdejšího soudu napadl žalobce nadepsané rozhodnutí. Žalobce předně nesouhlasí se závěrem ministra, že došlo ke konfliktu unijního a vnitrostátního práva. Žalobce se nedomnívá, že by Nařízení upravovalo stejnou problematiku jako informační zákon. Informační zákon upravuje pravidla pro poskytování informací a podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím v souladu s čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 2 odst. 1 uvedeného zákona definuje povinné subjekty. Naopak Nařízení mimo jiné vymezuje zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům unijních orgánů. Nařízení se podle názoru žalobce nedá aplikovat na předmětnou situaci, neboť ji na rozdíl od informačního zákona neupravuje. Žádost o informace proto měla být posuzována podle informačního zákona, nikoli podle Nařízení.

Ministr dospěl k závěru, že bylo na místě aplikovat Nařízení v plném rozsahu, včetně vážení zájmu dle čl. 4 odst. 3 Nařízení na zveřejnění požadovaných informací ve vztahu k možnému ohrožení probíhajícího notifikačního řízení. Uvedené ustanovení spojuje odepření přístupu k dokumentu, který unijní orgán obdržel a jenž se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se situací, ve které by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo jeho rozhodovací proces. Rozhodnutí správních orgánů však žádné orgány, pro které by byl rozhodovací proces v důsledku poskytnutí požadovaných informací ohrožen, nadto vážně, neuvádí. Rozhodnutí žalovaného je tak v tomto směru nepřezkoumatelné.

Žalovaný důvod vážného ohrožení rozhodovacího procesu unijního orgánu spojuje s pouhým faktem, že ve věci doposud nebylo rozhodnuto. Žalobce se neztotožňuje s výkladem čl. 4 odst. 3 Nařízení, který zastává žalovaný. Z textu daného ustanovení vyplývá, že pokud unijní orgán obdrží žádost o poskytnutí informace v záležitosti, ve které dosud nerozhodl, musí nejprve posoudit, zda by poskytnutím požadované informace nedošlo k vážnému ohrožení jeho rozhodovacího procesu. Pokud dospěje k závěru, že by zpřístupnění požadované informace mohlo jeho rozhodovací proces vážně ohrozit, musí přistoupit k vážení zájmu na zveřejnění požadovaných informací ve vztahu k možnému ohrožení probíhajícího rozhodovacího procesu. V rámci této výjimky může unijní orgán

zpřístupnit dokument i v takovém případě, kdy by byl zpřístupněním ohrožen rozhodovací proces. Převažující veřejný zájem tak není obecnou podmínkou zpřístupnění dokumentu.

Na základě této chybné úvahy žalovaný přistoupil, byť jen pro úplnost, k vážení zájmů. Ministr výkladu žalovaného ve vztahu k čl. 4 odst. 3 Nařízení přisvědčil, ačkoli je zjevné, že žalovaný směřuje hypotézu právní normy s její dispozicí. Hypotézu uvedeného ustanovení představuje žádost o přístup k dokumentům v záležitosti, ve které unijní orgán ještě nerozhodl. Pokud je tato podmínka naplněna, realizuje se pravidlo obsažené v dispozici čl. 4 odst. 3 Nařízení – posuzuje se, zda by přístup k dokumentům mohl vážně ohrozit rozhodovací proces záležitosti, která ještě není rozhodnuta. Pokud je tato okolnost naplněna, aplikuje se sankční část, která stanoví následek – odepření přístupu k dokumentům, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění. Podmínkou následku je tak naplnění podmínek stanovených v dispozici právní normy. Žalovaný v daném případě přistoupil k aplikaci následku, aniž by zkoumal, zda byla naplněna dispozice právní normy (vážné ohrožení veřejného zájmu), kterou zjevně zaměnil za hypotézu (existence nerozhodnuté záležitosti).

I pokud by soud dospěl k závěru, že v dané věci bylo třeba žádost žalobce posuzovat dle Nařízení, nebyly podle názoru žalobce dány důvody pro její odmítnutí. Ministr byl povinen se zabývat i otázkou, zda žalovaný postupoval v souladu s unijní úpravou. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný své rozhodnutí postavil na nesprávném výkladu unijního předpisu. Výkladem čl. 4 odst. 3 Nařízení je nutné dovodit, že přístup k dokumentům v nerozhodnuté záležitosti se v zásadě vždy poskytuje. Odepření přístupu je možné pouze v případě vážného ohrožení rozhodovacího procesu, čímž se však žalovaný nijak nezabýval. Rozhodnutí správních orgánů totiž spočívají v nesprávném právním závěru, podle něhož se přístup k dokumentům v nerozhodnuté záležitosti vždy odmítá z povahy nerozhodnuté věci. Odmítnutí přístupu k požadovaným informacím bez řádného odůvodnění toho, v čem správní orgán spatřuje vážné ohrožení rozhodovacího procesu, vede k nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že je nezbytné, aby byl z hlediska hrozby vážného ohrožení rozhodovacího procesu unijních orgánů prověřován každý jednotlivý požadovaný dokument, nikoli aby byl paušálně odmítnut přístup ke všem dokumentům.

Žalobce dále uvádí, že ECT nesplňuje formální ani obsahové náležitosti pro to, aby mohl být aplikován § 2 odst. 3 informačního zákona. Po formální stránce není ECT zákonem, tedy formou výslovně požadovanou v uvedeném ustanovení. Především však nijak neupravuje vyřízení žádosti o informace včetně náležitostí a způsobu podání žádostí, lhůt, opravných prostředků a způsobů poskytnutí informací, jak požaduje § 2 odst. 3 informačního zákona. ECT totiž nebyl nikdy koncipován tak, aby nahradil legislativu signatářských států upravující právo na informace. Ohledně práva na informace obsahuje pouze několik teleologických norem v čl. 20, které však samy o sobě nemohou být dostatečným podkladem pro realizaci ústavně garantovaného práva na informace.

Žalovaný přišel se zcela účelovou konstrukcí, na základě které vtahuje do právního řádu České republiky pravidla, podle nichž postupují při rozhodování sporů arbitrážní centra, jež mohou být dle čl. 26 ECT povolána k rozhodování sporů z investic. Žalobce

to považuje za nepřijatelné. Pravidla těchto arbitrážních center nejsou a nikdy nebyla součástí právního řádu České republiky, neboť zjevně nesplňují požadavky čl. 10 Ústavy ČR. Striktně vzato nejsou ani mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána. Nemohou se proto uplatnit při poskytování informací tuzemskými orgány jednotlivcům. Navíc žalobce nepožaduje informace o žádném sporu z investic a prokazatelně ani není stranou žádného takového sporu nebo právním zástupcem v daném sporu. Správní orgány bez udání bližších důvodů uvádějí, že souvislost předmětné žádosti s některým z uvedených sporů je dána. Důvody, ze kterých žalovaný vychází, však nejsou ze správních rozhodnutí seznatelné. Je-li aplikační přednost ECT před informačním zákonem dovozována z pravděpodobnostního závěru, že žalobce požaduje dokumenty v souvislosti s rozhodčími řízeními, musel by mít tento závěr oporu ve skutkových zjištěních. V posuzovaném případě však pravděpodobnostní závěr žalovaného nemá žádnou oporu v podkladech správních rozhodnutí. Proto postrádá aplikační přednost ECT před zákonem jakékoli opodstatnění.

Žalobce z výše uvedeného dovozuje nesprávný a účelový přístup žalovaného ke své žádosti. V jeho důsledku došlo k závažnému a v demokratické společnosti nepřijatelnému porušení žalobcova práva na informace. Žalobce proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Zároveň požaduje náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 31. 8. 2015 žalovaný předně rekapituluje historii případu. Žalovaný dále uvádí, že navzdory argumentaci žalobce zastává i nadále právní názor, že legislativní rámec pro právo veřejnosti na přístup k dokumentům, které jsou podkladem nebo výsledkem činnosti unijních orgánů, tvoří Nařízení. Pokud je vnitrostátní právní předpis v rozporu s unijním předpisem, musí orgány členského státu uplatnit unijní předpis. Podle informačního zákona nebylo možné postupovat, protože se na poskytnutí požadovaných informací nepoužije.

Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že napadené rozhodnutí neobsahuje důvody, pro které by zveřejnění požadovaných dokumentů vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu. Důvodem byl zájem na ochraně nerušenosti notifikačního procesu, probíhajícího šetření a šetření státní podpory obecně. Jakmile Evropské komise po provedeném šetření vydá rozhodnutí, zveřejní je na svých internetových stránkách. Komise zatím rozhodla ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU pouze ve vztahu k podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Od tohoto časového okamžiku mohou být informace týkající se notifikačního procesu zveřejňovány.

Žalovaný shledal vážné ohrožení rozhodovacího procesu v možné ingerenci ze strany žalobce nebo osob, kterým by žalobce získané dokumenty zpřístupnil, do probíhajícího šetření a šetření státní podpory obecně. Smysl čl. 4 odst. 3 Nařízení spočívá v ochraně rozhodovacího procesu orgánů před vnějšími vlivy (třetích osob nebo médií), ať už jakékoli povahy. Žalovaný rovněž neshledal, aniž by si pletl hypotézu a dispozici právní normy, převažující veřejný zájem na zpřístupnění požadovaných dokumentů. Žalobce ani existenci veřejného zájmu netvrdil, ani neprokázal.

Žalovaný opakuje, že výše popsaný důvod není jediný, pro který bylo třeba žadatelovu žádost odmítnout. Pokud by nebylo Nařízení aplikovatelné, bylo nutné

aplikovat § 2 odst. 3 informačního zákona. Žalovanému je z veřejně dostupných zdrojů známo, že proti České republice je vedena řada rozhodčích řízení ohledně ochrany investic v souvislosti se zavedením odvodu z elektřiny ze slunečního záření a všechna tato rozhodčí řízení jsou vedena na základě ECT podle pravidel UNCITRAL. Tato pravidla obsahují ustanovení, která specificky upravují postup poskytování informací ve spojitosti s rozhodčím řízením (čl. 24 odst. 3 UNCITRAL z roku 1976, čl. 27 odst. 3 UNCITRAL z roku 2010). Pro každé rozhodčí řízení rozhodci dále stanovují nebo schvalují podrobnější úpravu poskytování informací a vydávání dokumentů mezi stranami rozhodčího řízení. Speciální mezinárodní smlouva (ECT) upravuje podmínky, za nichž mají být poskytovány informace související s rozhodčími řízeními. Není proto možné, aby se žalobce domáhal poskytnutí těchto informací na základě informačního zákona. Výluka v § 2 odst. 3 informačního zákona se musí *a fortiori* aplikovat, pokud poskytování informací upravuje mezinárodní smlouva, která má aplikační přednost před zákonem.

Žalobce sice tvrdí, že není stranou žádného rozhodčího řízení nebo právním zástupcem v daném sporu, což ale nevylučuje možnost, že právním zástupcem některého z žalobců je některý z advokátů, kteří s žalobcem spolupracují na základě smlouvy o spolupráci. Pokud by žalovaný poskytl žalobci požadované informace podle informačního zákona, musel by je v souladu s § 5 odst. 3 informačního zákona zveřejnit způsobem umožňující dálkový přístup. To by bylo v rozporu se zájmy České republiky, pravidly pro vedená rozhodčí řízení a účelem čl. 4 odst. 3 Nařízení.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replce ze dne 5. 10. 2015 žalobce uvádí, že žalovaný se omezil na pouhé zopakování argumentů uvedených ve správních rozhodnutích, které jsou podle žalobce nepřezkoumatelné a vycházejí z nesprávných právních závěrů.

Hlavním argumentem žalovaného zůstává aplikační přednost Nařízení, kterou žalobce detailně vyvrací v části II. A podané žaloby. Výklad čl. 4 odst. 3 Nařízení zastávaný žalovaným není podle názoru žalobce správný. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný je povinen prokázat existenci vážného ohrožení rozhodovacího procesu; prostý odkaz na ochranu rozhodovacího procesu před vnějšími vlivy není podle žalobce dostačující.

Žalobce zdůrazňuje, že závěr o vážném ohrožení rozhodovacího procesu sám o sobě nepostačuje k odmítnutí poskytnutí požadovaných informací, neboť musí být kumulativně naplněna druhá podmínka stanovená v čl. 4 odst. 3 Nařízení, kterou je absence převažujícího veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací. Jakákoli úvaha týkající se naplnění této druhé podmínky však v odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí zcela absentuje, protože jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná. Podmínka absence převažujícího veřejného zájmu by nemohla být navíc v daném případě naplněna, protože skutečnost, že příspěvky na obnovitelné zdroje energie zatěžují všechny spotřebitele v České republice, naopak svědčí převažujícímu zájmu na poskytování požadovaných informací. Spotřebitelé totiž mají bezesporu právo na informace, zda jsou podpora a výše nákladů na obnovitelné zdroje energie oprávněné a nejsou-li překompenzované. Žalobce spatřuje převažující zájem i v právu na poskytnutí předmětných informací několika tisícům subjektů, kteří investovali své prostředky do

obnovitelných zdrojů energie. Například samotnou licenci pro provoz fotovoltaické elektrárny obdržela téměř 28 000 subjektů.

Ohledně argumentace žalovaného k aplikaci § 2 odst. 3 informačního zákona žalobce poukazuje na svoji argumentaci v části II. B žaloby. Argument žalovaného, že žalobce by se mohl účastnit rozhodčích sporů jako strana nebo zástupce nemá žádnou oporu v podkladech napadeného rozhodnutí. Žalobce, ani žádný z advokátů spolupracujících s žalobcem na základě smlouvy o spolupráci, prokazatelně není právním zástupcem žádného z žalobců ve sporu z ochrany investic. Pro tento důvod odmítnutí absentují jakékoli důkazy.

Žalobce rovněž uvádí, že poukaz žalovaného na aplikaci § 5 odst. 3 informačního zákona, protože není obsažen v napadeném rozhodnutí. Odmítnutí poskytnout informace s odkazem na citované ustanovení by bylo i v rozporu s právními předpisy, neboť toto ustanovení možnost odmítnout požadované informace neposkytuje.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Žaloba je důvodná.

Ze správních spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 6. 11. 2014 požádal žalobce ve smyslu informačního zákona žalovaného o následující informace:

- Požádal o poskytnutí notifikace České republiky ze dne 8. 1. 2013, která byla adresována Evropské komisi a jejímž účelem bylo oznámení existence podpory výroby elektřiny a tepla z obnovitelných zdrojů energie a výroby elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie.
- Požadoval zaslání stanoviska Evropské komise k takovému systému podpory.
- Dále žádal o poskytnutí všech dalších materiálů, které žalovaný doložil Evropské komisi v rámci procesu prověřování notifikace České republiky ze dne 8. 1. 2013, a to až do června 2014.

- Rovněž požádal o poskytnutí všech materiálů a korespondence, které v rámci prověřování notifikace ze dne 8. 1. 2013 poslala žalovanému naopak Evropská komise.
- Demonstrativním výčtem požadoval podle veřejně dostupných zdrojů (webová stránka: <http://www.mpo.cz/dokument141414.html>) několik konkrétních dokumentů:
 - dokument ze dne 20. 12. 2012, č. j. 48899/12/32100/01000,
 - dopis vice prezidenta Evropské komise ze dne 21. 1. 2013,
 - a požadované podklady pro legislativní návrh novely zákona č. 180/2005 Sb. (ve Sbírce zákonů vydaná pod č. 402/2010 Sb.), tj. vládní návrh zákona včetně důvodové zprávy (dokument Č. j.: 06/112.040/2010), usnesení hospodářského výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR č. 34 ze dne 2. 11. 2010, kde součástí je také pozměňovací návrh k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie.

Podle čl. 15 odst. 3 bodů 1 až 3 Smlouvy o fungování Evropské unie (dříve čl. 255 Smlouvy o ES) „[k]aždý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se statutárním sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie bez ohledu na použitý nosič, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené v souladu s tímto odstavcem.

Obecné zásady a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu, které upravují výkon tohoto práva na přístup k dokumentům, stanoví Evropský parlament a Rada formou nařízení řádným legislativním postupem.

Každý z výše uvedených orgánů, institucí nebo jiných subjektů zajišťuje transparentnost své činnosti a stanoví ve svém jednacím řádu zvláštní ustanovení o přístupu ke svým dokumentům v souladu s nařízením uvedeným v druhém pododstavci“.

Podle čl. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001, o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále opět jen „Nařízení“), „[ú]čelem tohoto nařízení je vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen "orgány") uvedeného v článku 255 Smlouvy o ES tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům“.

Podle čl. 2 odst. 1 Nařízení „[v]šichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení“.

Podle čl. 2 odst. 3 Nařízení „[t]oto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie“.

Podle čl. 4 odst. 3 bodu 1 Nařízení „[p]řístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění“.

Podle čl. 5 Nařízení „[p]okud členský stát obdrží žádost o dokument v jeho držení, který pochází od orgánu, konzultuje daný orgán, aby přijal rozhodnutí, které neohrozí dosažení cílů tohoto nařízení, není-li zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zveřejněn. Členský stát může místo toho orgánu žádost postoupit“.

1. Obecný výklad ke vztahu Nařízení a informačního zákona

Soud předně uvádí, že Nařízení je prováděcím předpisem k čl. 15 odst. 3 SFEU. Stejně jako informační zákon vychází Nařízení z principu maximální vstřícnosti vůči žadatelům o informace a ze snahy o zajištění co nejširšího přístupu k informacím [srov. bod 4 preambule, čl. 1 písm. a) a čl. 2 odst. 1 a 2 Nařízení], pokud nejsou naplněny podmínky výluk z poskytování informací.

Soud dále konstatuje, že dle čl. 1 písm. a) Nařízení je působnost tohoto předpisu vymezena pro dokumenty *Evropského parlamentu, Rady a Komise*, pro něž Nařízení zavádí legislativní zkratku *orgány*. Jestliže tedy Nařízení v dalších ustanoveních hovoří o *orgánech*, jedná se výlučně o uvedené *orgány EU*, nikoli o členské státy, resp. jejich orgán. To vyplývá i ze skutečnosti, že Nařízení ukládá určité povinnosti přímo členským státům, tedy rozlišuje mezi režimem poskytování informací ze strany *orgánů EU* a *orgánů členského státu* (srov. čl. 5 Nařízení).

Nařízení v čl. 2 odst. 1 a 2 stanovuje základní pravidlo, že se zpravidla poskytují veškeré informace, pokud nejsou splněny podmínky některé z výluk stanovených dále v Nařízení. Přitom ve smyslu čl. 2 odst. 3 Nařízení se jedná o všechny informace, které má *orgán EU* v držení. Nehledě na skutečnost, zda je tvůrcem informací *orgán EU* nebo *třetí osoba (členský stát)*, sdílí všechny tyto informace stejný režim poskytování. Pokud je tvůrcem informace členský stát, může *orgán EU* požádat o nezveřejňování této informace s výhradou souhlasu (čl. 4 odst. 5 Nařízení). Soud opakuje, že vyložená ustanovení se týkají výlučně situace, kdy žadatel požaduje poskytnutí informací po *orgánu EU*, a to z prostého důvodu, že Nařízení ve všech citovaných ustanoveních využívá právě zavedené legislativní zkratky, která zahrnuje pouze *Evropský parlament, Radu a Komisi*.

Uvedené závěry soud shrnul tak, že informace v držení *orgánu EU* lze členit na:

- informace vytvořené orgánem EU
 - poskytování těchto informací se řídí čl. 2 odst. 1 a 2 Nařízení, pokud není aplikována některá z výjimek Nařízení,
- informace vytvořené členským státem
 - poskytování těchto informací se řídí čl. 2 odst. 1 a 2 Nařízení, pokud není aplikována některá z výjimek Nařízení,

- členský stát může dle čl. 4 odst. 5 Nařízení požádat *orgán EU*, aby informace, jejichž je tvůrcem, nebyly zveřejňovány bez jeho souhlasu.

Zcela odlišný režim poskytování informací je dán v případě, kdy se žadatel o poskytnutí informací obrátí na *členský stát*, resp. jeho orgány. Nařízení pro takový případ v čl. 5 upravuje toliko režim přístupu k informacím v držení *členského státu*, jejichž tvůrcem je *orgán EU*. Naproti tomu Nařízení žádným způsobem neupravuje přístup k informacím v držení *členského státu*, jejichž tvůrcem je samotný *členský stát*. V případě, na který Nařízení nedopadá, se tak nutně musí uplatnit národní legislativa poskytování informací.

Ačkoli režim poskytování informací na základě kritérií: (i) kdo informaci vytvořil a (ii) na koho se žadatel o poskytnutí informace obrátil, je zjevný ze samotné dikce Nařízení, patrný je i účel takové úpravy. Nařízení se vztahuje především na poskytování informací ze strany *orgánů EU* a poskytování informací, jejichž tvůrci jsou *orgány EU* [čl. 15 SFEU ve spojení s čl. 1 písm. a) Nařízení]. Podle bodu 15 preambule Nařízení přitom není účelem předpisu zasahovat do národních předpisů na přístup k informacím (srov. „*Ačkoliv záměrem ani účinkem tohoto nařízení není měnit vnitrostátní právní předpisy o přístupu k dokumentům, je nicméně zřejmé, že kvůli zásadě loajální spolupráce, kterou se řídí vztahy mezi orgány a členskými státy, musí členské státy dbát na to, aby nebránily řádnému uplatňování tohoto nařízení a respektovaly bezpečnostní pravidla orgánů.*“). Deklarovaná zásada loajální spolupráce se vztahuje zejména na informace, které vytvořily *orgány EU* a jež jsou v držení *členských států*. Naopak s ohledem na zásady subsidiarity a proporcionality (čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii), které se vztahují na veškerá jednání Evropské unie, není zřejmé, proč by se Nařízení mělo vztahovat i na informace vytvořené *členským státem* v jeho držení.

Ostatně i samotný název Nařízení napovídá tomu, že předmětem regulace nejsou informace vytvořené *členskými státy*, které jsou v jejich držení. Soud považuje za opodstatněné, že Nařízení má ve vztahu k informacím držným *orgány EU* širší věcnou působnost. V případě omezení Nařízení toliko na poskytování informací, které vytvořily *orgány EU* a jež jsou v jejich držení, by nastala absurdní situace, že by *orgány EU* nemohly poskytovat informace od *členských států*. Vyloučeno je rovněž řešení, aby orgány EU poskytovaly tyto informace v režimu národní legislativy k poskytování informací. Soud nepřijímá výklad žalovaného, že je možné informace zaslané *orgánu EU*, které vytvořil *členský stát*, jenž byl o jejich poskytnutí požádán, poskytovat pouze v rámci Nařízení. Soud opakovaně poukazuje na vymezení působnosti Nařízení. Uvedený výklad by také vedl k nepřijatelnému závěru, že informace vytvořené *členským státem* by podléhaly národní legislativě, nebo Nařízení pouze s ohledem na skutečnost, zda již (ne)byly *orgánu EU* odeslány.

Soud výklad doplňuje dále o poznatek, že čl. 5 Nařízení sice stanovuje základní postup pro *členské státy* v případě, kdy mají vydat informace vytvořené *orgány EU*, procesní ustanovení Nařízení se ale vztahují toliko na *orgány EU* (srov. dikci čl. 6 až čl. 12 Nařízení, které se vztahují výlučně na *orgány* – rozuměj *orgány EU*). Pokud se tedy členský stát ve smyslu čl. 5 Nařízení nerozhodne postoupit žádost příslušnému *orgánu EU*, musí

aplikovat čl. 5 Nařízení včetně dalších hmotněprávních ustanovení v řízení vedeném podle národních procesních předpisů.

Uvedené závěry soud shrnul tak, že informace v držení *členského státu* lze členit na:

- informace vytvořené členským státem
 - poskytování těchto informací členským státem Nařízením neupravuje,
 - poskytování těchto informací probíhá zcela v rámci národní legislativy,
- informace vytvořené orgánem EU
 - poskytování těchto informací se z hmotněprávního hlediska řídí čl. 5 Nařízení a případně dalšími relevantními ustanoveními Nařízení,
 - poskytování těchto informací se z procesněprávního hlediska řídí národní legislativou.

Závěrem soud doplňuje k argumentaci správních orgánů, že unijní právo má bezpochyby aplikační přednost před právem vnitrostátním, Nařízení se však nevztahuje na poskytování informací členskými státy, které členské státy samy vytvořily. Správní orgány dezinterpretují zásadu loajální spolupráce, která se vztahuje především na aplikaci čl. 5 Nařízení.

2. Nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí

V rámci samotného přezkumu se soud nejprve zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadených správních rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], protože tato vada by vylučovala další věcný přezkum.

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle citovaného ustanovení v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů v tom, že správní orgány aplikovaly čl. 4 odst. 3 Nařízení ve vztahu k veškerým požadovaným informacím, ačkoli v rozhodnutích neuvedly žádné důvody, pro které by byl rozhodovací proces Evropské unie v důsledku poskytnutí těchto informací vážně ohrožen.

Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché,

mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

Při aplikaci výše uvedených obecných vývodů na nyní posuzovaný případ dospěl soud k závěru, že pokud žalobce ve své žádosti požadoval po žalovaném poskytnutí jednak informací vytvořených Evropskou komisí, jednak informací vytvořených žalovaným, měl žalovaný ve vztahu k informacím vytvořeným *orgánem EU* aplikovat čl. 5 Nařízení ve spojení s procesními ustanoveními informačního zákona a ve vztahu k tuzemským informacím měl aplikovat výlučně informační zákon.

Správní orgány aplikovaly v napadených rozhodnutích čl. 4 odst. 3 Nařízení na všechny informace bez rozdílu jejich původu, ačkoli původ informací, jak soud osvětlil výše, předurčuje v případech, kdy je požádán o informace *členský stát*, procesní režim jejich poskytování. Ve vztahu k poskytování informací, jejichž tvůrcem je Česká republika, jsou proto správní rozhodnutí nezákonná.

Pokud chtěly správní orgány aplikovat ve vztahu k informacím vytvořeným Evropskou komisí, které byly v držení České republiky, čl. 5 ve spojení s čl. 4 odst. 3 Nařízení, měly před aplikací čl. 4 odst. 3 nejprve plně zvážit využití čl. 5 Nařízení. Žalovaný dospěl k závěru, že je naprosto zřejmé, že požadované informace nemají být poskytnuty. Soudu ale ze správních rozhodnutí nejsou jasné žádné konkrétní důvody, proč informace vytvořené Evropskou komisí poskytnuty být neměly. Zde se nabízí i úvaha, zda správní orgány neměly naplnit svoji konzultační povinnost.

Ustanovení čl. 4 odst. 3 Nařízení stanovuje výjimku z poskytování informací za situace, kdy jsou současně (kumulativně) splněny 3 podmínky:

- jedná se o informace (dokumenty), které orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo které obdržel,
- jedná se o informace, které se vztahují k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl,
- jedná se o informace, jejichž zpřístupnění by vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu.

Ačkoli mohou být všechny tyto 3 podmínky splněny, pokud existuje *převažující veřejný zájem na zpřístupnění informace*, výjimka z poskytování informací se dle čl. 4 odst. 3 Nařízení neuplatní.

Žalovaný se naplněním jednotlivých podmínek zabýval na stranách 2 a 3 rozhodnutí I. stupně. Předně konstatoval existenci probíhajícího řízení o slučitelnosti systému podpory obnovitelných a dalších podporovaných zdrojů zavedené v legislativě ČR a poukázal na skutečnost, že Evropská komise zatím v řadě případů provádí šetření a do dnešního dne nepřijala definitivní rozhodnutí. Dále konstatoval, že „[v] *daném případě by*

poskytnutí požadovaných dokumentů, které má Evropská komise v držení (až vytvořených či obdržенých), byla porušena ochrana za účelem probíhající šetření a šetření státní podpory obecně. Nařízení tímto chrání příjemce podpory a členské státy, které v rámci šetření poskytují Evropské komisi doplňující informace a podklady k posouzení“. K existenci veřejného zájmu žalovaný doplnil, že jej neshledal a žalobce jej netvrdil ani neprokázal.

Ministr v napadeném rozhodnutí na straně 8 uvedl, že s ohledem na povinnost aplikovat Nařízení v plném rozsahu bylo nutné vážit zájem na zveřejnění požadovaných informací ve vztahu k možnému ohrožení probíhajícího notifikačního řízení. Dále dodal, že „[z]ájem na ochraně nezávislosti a nerušeného průběhu notifikačního řízení, jakož i zájem na objektivním posouzení předkládaných dokumentů, vede k závěru, že v daném případě hledisko celospolečenského zájmu převažuje nad zájmem na zveřejnění požadovaných informací (*nota bene* v případech, kdy jsou dány indicie, že žadatel má zájem na výsledku těchto řízení)“.

Soud k čl. 4 odst. 3 Nařízení uvádí, že jeho aplikace probíhá ve dvou krocích. V prvním kroku orgán musí zkoumat kumulativní naplnění 3 podmínek pro využití výjimky, v druhém kroku zkoumá existenci převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění informace. Soud shledal, že správní orgány neuvedly žádné důvody, ze kterých by bylo zřejmé, že zveřejnění požadovaných informací by *vážně ohrozilo* rozhodovací proces orgánu. Vysvětlení správních orgánů jsou obecná a jsou postavená na závěru, že je třeba chránit probíhající řízení, nerušenost notifikačního procesu a šetření státní podpory obecně. Z dikce citovaného ustanovení je ale zjevné, že ochrana rozhodovacího procesu se vztahuje pouze na reálné, nikoli hypotetické *vážné ohrožení*, které musí správní orgány vzhledem ke generálnímu právu na přístup k informacím dle čl. 2 odst. 1 a 2 Nařízení vždy pečlivě odůvodnit. K tomu soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu jsou vydaná rozhodnutí, a proto není možné považovat za odůvodnění až obsah vyjádření k žalobě, které žalovaný nyní poskytl v rámci soudního řízení. Soud proto shledal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů odůvodnění [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Ačkoli nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí vylučuje vypořádání věcných námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS), pokud jsou důvody nepřezkoumatelnosti oddělitelné pouze na některé skutkové a právní otázky, může se soud zabývat otázkami ostatními, které mají vliv na posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Soud se proto věnoval i druhému žalobnímu bodu.

3. Aplikace ECT

Žalobce dále napadá skutečnost, že správní orgány jako další důvod pro odepření poskytnutí informací poukázaly na ECT. Žalobce namítá, že ECT nesplňuje formální ani obsahové náležitosti pro aplikaci § 2 odst. 3 informačního zákona. Jednak neupravuje proces vydávání informace, zároveň nikdy nebyl koncipován tak, aby nahradil legislativu signatářských států upravujících právo na informace.

Podle § 2 odst. 3 informačního zákona „[z]ákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“.

Soud předně obecně konstatuje, že vyloučení aplikace informačního zákona ve smyslu jeho § 2 odst. 3 nezabavuje povinný subjekt vydat rozhodnutí ve smyslu informačního zákona, protože úvaha o aplikaci informačního zákona v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím soudním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 2 As 44/2008-72).

Smyslem informačního zákona je zajištění širokého přístupu veřejnosti k informacím (§ 2 informačního zákona), které se vztahují k působnosti orgánů veřejné moci. Účelem § 2 odst. 3 daného zákona je pak zejména vyloučení duplicitní právní úpravy poskytování určitého druhu informací, na jejichž poskytování se komplexně uplatní zvláštní zákon (tj. obsahuje hmotněprávní i procesní úpravu).

Soud souhlasí s žalovaným, že § 2 odst. 3 informačního zákona by se mohl aplikovat i v případě existence mezinárodní smlouvy, která by komplexně upravovala poskytování určitých informací. Správní orgány ale zaujaly nesprávný právní názor, že touto dohodou může být v kontextu rozhodčích řízení ECT ve spojení s pravidly UNCITRAL. Citované ustanovení se totiž vztahuje na poskytování informací z hlediska jejich typu. Zvláštní typ informací, jejichž poskytování upravují zvláštní zákony, se poskytují na základě těchto zvláštních zákonů. Ostatní informace spadají do působnosti informačního zákona.

Naproti tomu rozhodčí pravidla upravují pouze poskytování informací v rámci určitého řízení a nemají širší osobní působnost než ve vztahu ke stranám sporu. Dohoda ECT neobsahuje žádná komplexní pravidla pro poskytování informací. Soud se dále ztotožňuje s žalobcem v závěru, že pravidla UNCITRAL nejsou právním předpisem ani mezinárodní smlouvou dle č. 10 Ústavy. Jejich aplikace je navíc podmíněna tím, že se jim strany podřídí (srov. čl. 1 pravidel UNCITRAL z roku 2010, čl. 1 pravidel UNCITRAL z roku 1976). Dokument takové povahy nemůže být ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona chápán jako zvláštní právní předpis, který se (komplexně) vztahuje na poskytování určitých typových informací.

Právní názor správních orgánů je neudržitelný i v jeho aplikační praxi. Obecný přístup k informacím podle informačního zákona by byl garantován všem, kromě stran rozhodčího řízení, jimž by bylo možné poskytovat informace pouze podle rozhodčích pravidel. Straně rozhodčího řízení by však nic nebránilo v tom, aby si požadované informace vyžádala prostřednictvím třetí osoby, která by k rozhodčímu řízení neměla žádný vztah. Na první pohled je tak zjevné, že závěr zastávaný správními orgány není jen nesprávný, ale ani by ve faktické rovině nezajistil ochranu určitých informací před stranou rozhodčího řízení.

Soud dále poukazuje na skutečnost, že správní orgány vycházely toliko z domněnky, že žalobce může být stranou nebo zástupcem některé ze stran rozhodčího řízení. S ohledem na základní zásady správního řízení, které se dle § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uplatní i v řízení podle informačního zákona, správní orgány v nyní posuzovaném případě zcela rezignovaly na zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), která je imanentní součástí výkonu veřejné správy. Vedle nesprávné aplikace § 2 odst. 3 informačního zákona tak správní orgány vycházely i ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

4. Ostatní námitky

Závěrem soud konstatuje, že správní orgány mohou při poskytování informací vyloučit s ohledem na jejich vázanost právními předpisy (§ 2 odst. 1 správního řádu) poskytnutí informace jen ze zákonných důvodů. Odkaz na § 5 odst. 3 informačního zákona s tím, že by zveřejnění určitých informací mohlo Českou republiku poškodit, není relevantním argumentem, pokud tento důvod nezahrnuje ve své skutkové podstatě konkrétní norma, která by v takovém případě umožňovala správnímu orgánu odmítnout poskytnutí informace.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil částečně pro nezákonnost [§ 78 odst. 1 s. ř. s.], částečně pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a částečně proto, že skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný především zohlední odlišný režim poskytování informací v jeho držení, jejichž původcem je jednak Česká republika, a jednak těch, jež obdržel od Evropské komise. Ve vztahu k poskytování informací od Evropské komise před dalším postupem nejdříve důsledně aplikuje čl. 5 Nařízení. Teprve následně může přistoupit k případné aplikaci souvisejících ustanovení Nařízení. V odůvodnění svého rozhodnutí se přitom zaměří na uvedení konkrétních důvodů aplikace jednotlivých institutů.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 11 228 Kč (3 000+6 800+1 428) do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z nákladů na zastoupení advokátem spočívajících ve 2 úkonech

právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům za zastoupení patří i 2 režijní paušály ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za zastoupení tak náleží náklady celkem ve výši 6 800 Kč. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % (tj. o 1 428 Kč).

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobce k vyjádření žalovaného, protože v tomto podání žalobce z větší části zopakoval závěry uvedené již v žalobě, a nejednalo se tak z hlediska procesní ekonomie o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.